

Szeifert Natália

KÖZLEKEDÉSI GYAKORLAT*

Megállt a biztonsági sáv előtt. Valahol, úgy emlékszik, egy japán regényben olvasott egy fáról, amely a külváros mellett elterülő erdő szélén állt, kellemes sétahelyen. Különlegesen szép volt, tufekete ágaira előszeretettel telepedtek a varjak, és minden arra járó lelket elfogott alatta a vágy, hogy felkösse rá magát.

Jókor jött, ilyenkor nincsenek már sokan, lefutott a reggeli roham. Csak egy-két lógós diák, az örökké valahonnan valahova siető fontos emberek, néhány későn kelő nyugdíjas, meg a tanácstalan turisták a színes bőröndjeikkel, negyedbe hajtott várostérképeikkel.

Fent, még a mozgólépcső előtt attól félt, hogy majd rosszul lép, a szabad kezével nem tud megkapaszkodni, a jó lába két lépcsőfokon áll majd egyszerre, és amint elkezdenek elválni egymástól a fokok, a teste menthetetlenül kibillen az egyensúlyából, ő meg majd hadonászik a botjával, minden szétcsúszik, elvágódik. Nem is a fájdalom, hanem a szégyen. Vagy oldalra dől, és az eséstől való félelmében nem tudja elengedni a gumikapaszkodót, szerencsétlenül szoritja, miközben a nem mozgó részek lehorzsolják, megvágják, felsebzik a testét.

Két csík közé kell lépni, anya így mondta, amikor kicsi volt, erősen fogta a kezét, és ő lépett, később ugrott, apró gyereklábaival pontosan a két csík közé.

Most sem történt semmi különös. Fellépett, pontosan két csík közé, mintha nem most csinálná először. Nem most csinálja először. Csak így először, a jobb lába helyén a *toldással*. Félni mindig csak attól lehet, ami lesz. Milyen értelmetlen. A hátán átizzadt a póló. A csonk most mintha túl lazán illeszkedne. Otthon stabilabbnak érezte. Talán csak beképzeli.

Amikor már szilárdan állt, és lefelé nyöszörgött vele az építmény, attól kezdett félni, hogy a végén nem tud lelépni, beleakad valamibe, mégiscsak lecsúszik a toldás, ő elesik, mögötte feltorlódnak az utasok,

---

* Részlet a *Segédeszközök és protézisek* című készülő regényből.

egymásnak ütköznek, többen is megsérülnek, mire végre egy határozott kéz rácsap a vészmegállító gombjára.

Egyébként mintha valaki intett volna neki. Szemből, a felfelé tartók közül. Nem volt biztos benne. Nem biztos, hogy neki, hogy egyáltalán intett, minden gyorsan történik és semmi sem igazi. Mindegy, úgysem tudta volna, ki az. Nem egészen mindegy. Ha intett, akkor az a másik tudja, hogy ő kicsoda, ha közeli ismerős, még el is mondhatja valakinek, talán épp Ágnesnek, hogy látta a metróban. Az nem lenne jó. Ágnes ne tudja meg. Persze lehet, hogy meg fogja tudni enélkül is, de az már tényleg mindegy lesz.

Leért, lelépett, megint megállapította, hogy fölösleges volt a félelem. Semmi nem úgy megy, mint azelőtt, de megy. Ha nem félne, talán nem is menne, lehet, hogy a félelem kényszeríti koncentrációra. Sokkal jobban oda kell figyelni. Talán ez az oka annak, hogy semmi sem olyan, mint azelőtt. Olyan dolgokra kell összpontosítania, amikről korábban tudomást sem vett. Egy lépés pontos helyére, például.

Most ez melyik irány? Megérezte a légoszlop szelét, amelyet a közelgő szerelvény tolt maga előtt az alagútban. Bűdös, unott áramlat, mégis frissítően hat, ha az ember éppen izzadtan ácsorog. A kövezetet nézte. Mindenki balesetnek hinné, gondolta.

Besikolygott elé a szerelvény. Két ajtó között állt, a le- és felszállók könnyedén kikerülték. A homloka alól felsandított, az ormótlan metrókocsi ablakán egy torz figurát látott tükröződni. A botra támaszkodó vállá magasabban, feje oldalra billen, haját felborzolta a szél, Ágnes azt mondta, a hét végén levágja, de ő azt felelte, hagyják még egy kicsit, miért kell mindent levágni, erre Ágnes nem mondott semmit, kiment a konyhába.

A tükörképen túl töredékes testek mozognak-helyezkednek, háta, tarkók, szemben idegen, idegen, kivehetetlen arcok. Az ajtók záródnak. Csikorog és gördül tovább. Ez most Újpest vagy Köki felé megy? Ki tudja. Minek is jött ide. Mi is volt a terv? Felszáll, elmegy valamelyik állomásig, aztán vissza. Csak gyakorlás. Csak arról szól, hogy egyedül sikerül-e. Valamikor valahogy még vissza tudja-e szólni magát ennek a városnak a szövetébe. Be tud-e még bújni valamelyik járaton, meg tudja-e még tenni az utakat, a láthatatlan szálakon eltalál-e egyik csomópontból a másikba. De nem, ez nem volt kérdés, nem kell eljutni, csak a gyakorlás. A kérdések feltevése nem tartozik a tervezéshez, a

gyakorláshoz, fölösleges messzire nézni. Kis lépések, mondta a gyógytornász. Mindig csak az előttünk álló feladatra koncentrálnak. Mindig csak egy nap. Van, hogy csak egyetlen óra. Van, hogy csak egyetlen mozdulat, háton fekve megemelni a lábat még egyszer. Huszonhat, huszonhét, huszonnyolc, na még egy, és még egy, ráadásnak, hogy büszkén gondolhassunk arra, ma is valamivel többet tettünk, mint amennyit muszáj. Semmi másra nem figyelünk, a feszítő érzés a hasfalon, az égő húzódás a csonkon a varrás mentén. Már csak egy utolsó. És kész.

Ismét megcsapta a huzat, az izzadság száradni kezdett a homlokán, a hátán hidegnek érezte a pólót.

Nyugati pályaudvar. Nem nézett fel, nem akarta látni a fickót a metró ablakában. Sem a boldog idegeneket a sárgás akváriumban, akik úszkálnak, tülekednek, és nem tudják, hogy boldog idegenek. Kérem, vigyázzanak, az ajtók záródnak.

Záródnak, záródnak, záródnak.

Fárasztani kezdte az ácsorgás. Semmi nem készíti ki úgy, mint az ácsorgás. A bal talpa a folyamatos nyomástól érzéketlenné kezd válni, kicsit mozdítani kell, nem sokat, most nincs senki, aki megbünteténe ezért. A csonk is sajog a mozdulatlan terheléstől. A mozdulatlanság fáj. Ha egy lépést tenne előre, azonnal bemandaná a géphang a hangosbemandón, hogy hagyja szabadon a biztonsági sávot. Vagy csak beleüvöltene az éppen arra járó úrhanga, hogy menjen már hátrébb. Hallotta egy párszor. Dermesztő. Vajon mint mondana? A botos ember lépjen hátrébb? A nyomorékot megkérem, hagyja szabadon a sávot? Nem lenne jó felhívni magára a figyelmet.

Lép egyet oldalra. Kicsit. Épp csak annyit, hogy a lábai kimozduljanak a fájdalomtól. Ez is fáj, de másképp. Aztán vissza, pontosan az előző pozícióba. Talán ha megfodulna. Haza is mehetne. Merre is kell fölmennie? Majd elolvassa. Ráér. Talán dél lehet.

De jobban elzibbadt, mint számította. Nemhogy megfordulni, arrébb lépni sincs esélye most újabb percekig. A tér széttöredezett, barázdákra oszlott, ő pedig ott áll a közepén, mint a lyuk a hanglemezen. A lejátszó karja soha nem ér el hozzá. S ha el is érne, a tű nem találna ott semmit, amit fölvehet, továbbíthat, amiből összeállhatna valami. Már egészen halvány légváltozást is megérez, a következő szerelvény fél percen belül megérkezik. Újabb lehetőség.

Valaki a lapockájához ér. Szúrás és csapás és rémület. Ösztönösen félreugrana, de nincs abban a helyzetben, hogy ugráljon, csak elindul a mozdulat, billenés lesz belőle, te jó isten, most ne essek el, a biztonsági sáv horizontja kimozdul józan vízszinteséből, miféle biztonság ez, és ez az érintés, ez nem is idegen, talán ez benne a legijesztőbb, most lebukott, vagy mégsem, ezt végig kéne gondolni, meg kéne oldani, mielőtt elvágódik a szürke kövön, közben a nemidegen már a karját markolja, elkapja, mielőtt zuhanni kezdene, éppen a szélsőérték előtt, az előtt a pont előtt, ahonnan már nem lehetne visszatérni.

Jaj, ne haragudj, nem akartalak megijeszteni. Ez Fau hangja. Mégiscsak álmodik. Most majd kinyitja a szemét, otthon lesz, talán Ágnes beszél, ébreszti, délután van és ő elaludt, ahogy mostanában szokott, sőt ahogy nem is mostanában szokott, csak elbóbiskolt, felébred és nem érti majd, hogy történhetett álmában ez a sok szörnyű ostobaság ilyen rövid idő alatt, minden onnan folytatódik majd, hogy honnan is, valahonnan a nyár közepétől, most kell felkelni, még csak most indulnak. De nem, nem, a szorítás erős, érzi a karján és nem ébredt fel az ijedtségre sem, a szorításra sem, nem lehet álom, az álmokból ilyenkor fel kell riadni. A nő megkerüli, kezét továbbra is a karján tartja, már nem szorítja, szemből megfogja a másik karját is, könyök fölött, mintha csak egybe akarná tartani a testét, kicsit megpaskolja, Jól vagy? Minden rendben?, kérdezi, és ő bólint, és elhatározza, hogy most felemeli a fejét és ránéz, de csak nagyon lassan megy, mintha a nyakizmait valami görcsös átok húzná össze. Fau mély hangja szól. Meg akartalak látogatni, de nem tudtam, már szabad-e. Egyszer voltam bent a kórházban, akkor nem voltál... ébren. Ágneset nem mertem hívogatni, barátoktól érdeklődtem. Ha tudtam volna, hogy már a városban rohangálsz, mondta, és fennakadt a saját, humorosnak szánt mondata közepén, szünet. Elvittelek volna kocsmázni, fejezte be végül, rövidet nevetett.

Rá kéne nézni. Akármit is lát majd, nem szabad elfelejtenie, hogy ez Fau. Ez most biztos. Ezt a hangot, ezt a szagot, érintést és ezt a kicsit reszelős nevetést ismeri. Jól ismeri. Ezt a gyorsaságot, amivel megragadta, amivel nem engedte, hogy túbillenjen, hogy elvágódjon. Elengedi a széléig, de megfogja. Aztán odaáll, hogy szemügyre vegye, hogy a pusztta jelenlétével egyben tartsa, biztos legyen benne, hogy jól van. Ez csak Fau lehet. Vagy mondani kéne előbb valamit. De jó, hogy

látlak? Hát rá sem nézett még rendesen. Nem mer ránézni. A cipő nem ismerős. A farmerről ugyan ki mondaná meg, hogy ismerős-e. De az ing, amelyet hanyagul félig begombolva visel, az igen. Anyagában csíkos férfiing, ez az övé volt. Pontosabban, az apjáé. Fauval moziba készültek, és nem volt kedve a saját ruháihoz, kitárta a nagyszekrényt, és kiakasztotta belőle az inget. Felvette egy csipkés trikó fölé, fent és lent néhány gombot nyitva hagyott, az ujját könyéig felhajtogatta, úgy ítélte meg, hogy neki jobban áll, úgyhogy megkapta. Tényleg jól állt neki. Fau szeretett érdekes holmikat hordani, használt holmikat, azt mondta, szeret belebújni a mások történeteibe. Igen, történetet mondott. Amikor göncöt, rongyot, hacukát mondott, akkor is történetet értett alatta.

Itt van Fau. Itt van!

Jó, hogy itt vagy, mondta hát neki, még mindig az inget bámulta. Jaj, basszus, nevetett Fau, azt hittem, már meg sem ismersz! Annyit aggódtam érted!

Kitárta a karját, közelebb lépett. Könnyű, de határozott ölelés. Igen, Fau illata. Nem hasonlítható, nem összetéveszthető. Aztán a két puha tenyere közé fogja az arcát, ő meg csak kapaszkodik a botba, behunyja a szemét, Faunak fogalma sincs, mennyi minden kavarog most itt. Vagy van, de nem bánja. Fau megszokta, ő így él, körülötte mindig annyi minden kavarog. Úristen, de jólesik most. Ordítani kéne. Bele az alagútba, bele a sok egyforma archa.

Fau keze az arcán, az arcánál fogva emeli őt fel, emeli vissza valahova, most még nem tudja, hova. Ki kell nyitnia a szemét. Három, kettő, egy, most. És semmi. Szem, száj, orr, bárki lehetne. Szűkülve el kéne rohanni.

Merre?, kérdezte Fau. Bármerre, akarta válaszolni, de csak egy biccentésre futotta. Gyakorolok, mondta. Szóval egészen ráérsz? Tulajdonképpen igen, mostanában nem sietek sehova. Akkor elkísérlek, jó?

Nem, nem lehetne bárki. Ez Fau. Puha tenyér. Az ing, alatta fekete csipke. Alatta a tejfehér bőr. A haja kissé felborzolóddva, barnás árnyalatok fényesen, mint az ősz a legjobb pillanataiban. A haja illata. Jó lesz. Jó lesz vele maradni. Nem kell az arcába nézni. Talán később majd megint megpróbálja.